

השבוע נבחר כמועמד מיפלגת העבודה בבחירות לכנסת. אפרים גור (משמאל), השריף הגרוזי של אשדוד, מאמין כי הוא קרוֹהֵאוֹר של מיפלגת העבודה, וכי יש לו כל הכישרים להיבחר לכנסת

אפרים גור צועד ברחובותיה של אשדוד כמו שריף בעיירה אמריקאית נידחת. "אני מלך הגרוזים", הוא מכריז שוב ושוב, ומתכוון לומר כי

חוק, עולה מעמדו בעיני הגרוזים, אומר חבר מועצת עיריית אשדוד, הכי קיא בחיי העיר ותכניה. "ואו הם מש תסחים לרגליו, מוכנים לעשות כל דבר

מחוז הדרום. כך נכנס לרשימת 52 המועמדים שמקומם ברשימה מובטח. ב־16 יוני יקבע הדירוג הסופי.

גור הוא יוצא־גרוזיה הראשון והיחיד עד כה שעשוי להיבחר כחבר־כנסת. יותר משהוא אפרים גור, הוא תופעה חברתית של שאפתנות וסוציולוגיה עדתית. מין סאלה שבתי של הגרוזים. שנות ילדותו עברו עליו בקולאשי, עיירה קטנה שרוכזת תושביה יהודים. אביו היה אסיר בסיביר במשך 18 שנים בשל עבירות מיסחר. כדי לעזור בפרנסת הבית עסק גם גור במיסחר וזעיר, חוקי.

בגיל 17 עלה לארץ. לפני כן, בקר לאשי, חטף את ריטה מיכאלשווילי, כמנהג העדה. רק אחרי שהסתחרו במשך ימים מיספר בבית קרוביו של גור, התירו להם הוריהם להינשא. שלושה חודשים אחרי שעלו לארץ נולד בנם הבכור, מאיר.

ב־1972 החלה העלייה הרוסית הגדולה. גור, אז גוריאלשווילי, צעיר שאפתן המורגל לקחת את גורלו בידיו, הגיע לאשדוד. עיר משופעת בעולים חדשים, ניוונה מהם, מתנהלת על־פיהם.

אשדודים ארוכי־זכרון מספרים כי את ימיו הראשונים בפוליטיקה עשה

אפרים גור עם שימעון פרס, הנהלים נוספים בדרך־כלל ימינה.

מלך גרוזי

בחרות. אחרי זמן קצר, כשהמיפלגה לא סיפקה את דרישותיו האישיים, נטש את הימין וערק שמאלה, אל המערך. גור מכחיש כל קשר לחרות. טוען כי מלכתחילה התאהב במערך וכרעיז נותני.

אלא שריעותיו המדיניות, למרות האהבה המיפלגתית, נוטות ימינה. הוא שולל משאזמתן עם אש"ף, מתנגד למדינה פלשתינית ולחזרה לגבולות 1967. מדיניות של כוח בשטחים הכי בושים מקובלת עליו כפיתרון נאות לכעיית ההתקוממות.

הגרוזים נוטים בדרך־כלל ימינה, הוא מסביר, מה שלא הפריע לו להיצמד למנגנון המפא"יניקי, שבאותן שנים ינק בעון, בחרדה, את כל מי שבא

גור עם אשתו ריטה, בביתם באשדוד, מארקאי לעולם לא יאהב נרוזי

בעירו, אשדוד, הוא השולט על כל יוצאי־גרוזיה. קשישים עטויים בשיני־זהב מחייכים אליו, ומתלוננים על גדר מטה ליפול. גור לוחץ ידיים וממשיך הלאה בחיוך כלי־כול. אם ירצה תמוטט הגרר, אם ירצה, תקום לתחיה, סבוכים הם יחסיו עם העדה הגרוזית, שלובים בקשר חזק ובלתי־מתפשר עם הפוליטיקה הישראלית. כשכוחו בפוליטיקה הישראלית מת-

שבעולם למען כבודו של כנרעתם. וכשהוא סובל מפלה במיפלגתו מפנים לו גם הגרוזים עורף. אין להם כל חיבה לאדם חלש, שלא יוכל לקרם את ענייניהם.

דיעות נוטות ימינה

ה שבוע נבחר גור (32) למועמד מיפלגת העבודה לכנסת מטעם

מברית־המועצות, ולוא רק כדי להרשיקו ממפלגות הימין. עכשיו התחילה התקופה האפורה, המייגע, של חיי עסקן פוליטי, זה שנלחם ומתרוצץ ומחגיף לכל מי שרק אפשר, מקווה כי איפעם ימצא כיסא מתאים. גור, בשקרנות אינסופית, דילג מכי סא לכיסא. הוא עבד במחלקת־הקליטה

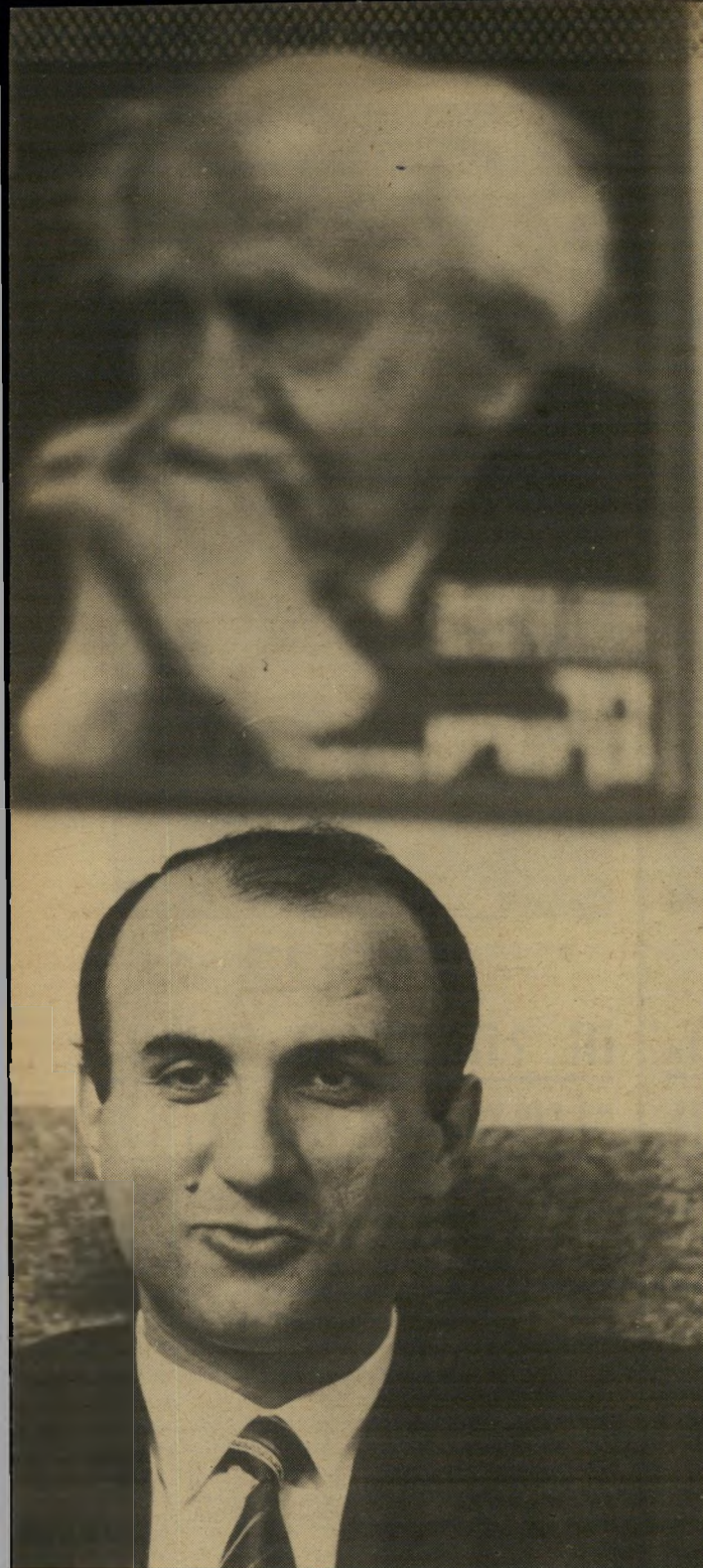
הישראלי הראשון שביקר בגרוזיה

למני המישה חודשים ביקר גור בבדיית המועצות. גור, שהוא יתשב־ראש ההתאחדות לדמקה בישראל, נסע למוסקווה לרגל טורניר האלופים הבינלאומי בדמקה. לכבודו ביקרו במוסקווה ובגרוזיה הפיק חוברת עבה, מלאה בקיטעי־עיתונות, בהגיגים ובתצלומים.

36 עמודים של התרגמות מתקנתקת מלאה בחיובים ובמגישות דדאמתיות. "אפרים גור, האזרח הישראלי הראשון על אדמת גרוזיה - ארץ הולדתו", מכריז מקומון אשדודי.

שיא ההתרגמות בביקורו היה כשהגעתי לחצר ביתי בקר לאשי, "נותב גור בחוברת. למרות העייפות לא יכולתי להירדם ובארבע לפנות בוקר יצאתי עם אבא של רעייתי, הנר עדיין בקולאשי, לבית שבו גרתי בילדותי. נדמה לי שאין רגע ממעט יותד מרגע שאתה יכול למשש את העצים שעליהם טיפסת בשנות ילדותך".

ובכל זאת, למרות ההתרגמות, מסרב גור להצטלם באשדוד בחברת שחקני־דמקה. "לא צריך להראות את זה בתמונות. כך מבליים אנשים אלה את שעות־הפנאי שלהם. בשביל מה לצלם אותם, הוא שואל, מתבייש בשבילם, ומרחיק את העלם משולחן המישחק.

של עיריית אשדוד, היה מוכיר סניף מיפלגת העבודה בעיר ורכז אזורי במרכז מיפלגת העבודה. על קץ ימיו במרכז המיפלגה חלר קות הריעות. יריביו אומרים כי סולק מעבודתו, אחרי שורה ארוכה של מח דלים. ידיריו טוענים כי החליט לפנות לעסקים פרטיים. ואכן, גור הקים סוכנות־ביטוח, וביני־תיים המשיך לבחוש בקלחת המקומית. בחסות העדה הגרוזית הקים בבחירות העירוניות רשימה גרוזית בשם: "אחד דות", שמומנה על־ידי מיפלגת הע" בודה. הוא זכה בשני מנדטים וסייע לבחירתו של אריה אזולאי לראשות העיר. אזולאי, בתמורה, העניק לו את התואר ממלא־מקום ראשי־עירייה ו מחזיק תיק־הרווחה.

"אלפים הלכו בעיקבותי"

אשדוד היא עיר קטנה ההולכת וגדלה. עיר עדתית. המארוקים יסדו ובנו אותה. המימונות הגדולות ביותר נערכות באשדוד. בכל שנה, במוצאי חג־הפסח, זוללים תושביה את מיספר המופלטות הרב ביותר בארץ. ופתאום הגיעו הגרוזים. 10,000 זרים, מתוכם 3,500 בעלי זכות־בחירה. גור, שרה ליבוויין, צילם: ציון צפירי (המשך בעמוד 34)